

Sygn. akt II AKz 625/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-sędzia: Wiesław Kosowski

Protokolant:	Damian Krzywda
--------------	----------------

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Konrada Rogowskiego

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko A. K. (K.)

podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 21 czerwca 2019 roku, sygn. akt II Kp 502/19

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że określić czas stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego A. K. do dnia 29 września 2019 roku, godz. 06:05;
- w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie otrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2019 roku, sygn. akt II Kp 502/19, Sąd Okręgowy w Częstochowie na skutek wniosku prokuratora, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 263 § 2 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. przedłużył wobec podejrzanego A. K. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 2 kwietnia 2019 roku, sygn. akt IV Kp 268/19 na dalszy okres 3 miesięcy, to jest do dnia 30 września 2019 roku do godz. 06:05.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, który zarzucił mu obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k., art. 257 § 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia. Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie zastosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego postaci tymczasowego aresztowania z jednoczesnym zastosowaniem wobec podejrzanego A. K. środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, to jest: poręczenia majątkowego, dozoru Policji, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami oraz zakazu opuszczania kraju z jednoczesnym zatrzymaniem paszportu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych zasadnie przyjmując, że wobec podejrzanego A. K. aktualne pozostają zarówno ogólna, jak i szczególne przesłanki stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Analiza akt sprawy w aspekcie spełnienia ogólnej przesłanki stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nie przynosi odmiennych od sądu I instancji ustaleń oraz wniosków, wskazujących na to, iż zgromadzony materiał dowodowy, między innymi przytoczony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, pozwala na przyjęcie dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez podejrzanego zarzuconych mu czynów. Powyższe oczywiście, nie jest równoznaczne z udowodnieniem tego, że podejrzany jest sprawcą tych przestępstw, gdyż na obecnym etapie postępowania nie jest ani możliwa, ani dopuszczalna dogłębna analiza materiału dowodowego oraz jego ocena. Celem incydentalnego postępowania w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych jest bowiem jedynie rozważenie, czy dowody zawarte w aktach prokuratorskich stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Ponadto stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie w dalszym ciągu istnieje potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku prowadzonego śledztwa.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna wskazuje również na istnienie w stosunku do podejrzanego podstawy szczególnej określonej w art. 258 § 2 k.p.k. W szczególności wskazać trzeba, iż A. K. zarzucono popełnienie między innymi przestępstw z art. 183 § 1 k.k. i art. 165 § 1 pkt 5 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. i art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.; art. 299 § 1 i 5 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., przy czym każde z nich zagrożone jest karą pozbawienia wolności spełniającą kryterium wskazane w art. 258 § 2 k.p.k. Mając więc na uwadze występujące okoliczności przedmiotowo-podmiotowe, takie jak charakter działań podejmowanych w ramach zorganizowanych struktur przestępczych, okoliczności popełnienia czynów zarzuconych podejrzanemu, stopień ich społecznej szkodliwości oraz fakt, iż z popełnienia przestępstw podejrzany miał sobie uczynić stałe źródło dochodu, uznać trzeba, że w przypadku stwierdzenia jego sprawstwa i winy, wymierzenie surowej kary nie jest hipotetyczne, lecz w pełni realne. Wskazać należy, iż fakt podejrzenia popełnienia wymienionych powyżej przestępstw, a mówiąc ściślej, wynikająca z niego surowość grożącej kary, stanowi samodzielną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, po spełnieniu przesłanek określonych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k., przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Domniemanie zawarte w art. 258 § 2 k.p.k. znajduje swoje umocowanie w orzecznictwie, z którego jednoznacznie wynika, iż perspektywa odbycia długoterminowej kary, sama w sobie stwarza obawę podejmowania przez podejrzanego działań utrudniających toczące się przeciwko niemu postępowanie, nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, by w przeszłości podejmował próby destabilizowania toku sprawy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 roku, sygn. II KK 83/14, LEX nr 1646952).

Wbrew stanowisku skarżącego, zasadnie sąd I instancji wskazał na istnienie szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania zawartej w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem potrzeba izolacji A. K. jest uzasadniona również obawą mactwa procesowego z jego strony. Jest to ściśle powiązane z faktem, iż zarzucono mu również przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., a więc udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Okoliczność ta stoi u podstaw obawy, że przebywając na wolności, podejrzany mógłby podjąć działania zakłócające prawidłowy przebieg postępowania przygotowawczego. Działania takie są na tyle typowe i charakterystyczne dla grup przestępczych, że nie ma potrzeby wskazywania konkretnych zachowań, które by ową obawę urzeczywistniały. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, iż przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, ze względu na istniejące z założenia w takiej grupie powiązania, przepływ informacji, jak również istniejącą pomiędzy jej członkami swego rodzaju solidarność, sprawia, że obawa mactwa rysuje się całkiem realnie, gdyż podejrzany pozostając na wolności miałby nieograniczone możliwości podejmowania kontaktów z innymi osobami, w tym nakłonienia do składania fałszywych zeznań i wyjaśnień oraz uzgodnienia wspólnych wersji wydarzeń, korzystnych zarówno dla nich, jak i dla siebie samego (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 września 2017 r., sygn. akt II AKz 353/17, LEX nr 2521584; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 września 2009 roku, sygn. akt II AKz 592/09, LEX nr 553815). W tych też okolicznościach stwierdzić trzeba, że obrońcy nie

udało się podważyć przyjętej przez sąd I instancji obawy podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań zakłócających prawidłowy tok postępowania. Argumentacja zawarta w zażaleniu ma jedynie charakter polemiczny, jak chociażby w zakresie dotyczącym złożenia przez podejrzanego obszernych wyjaśnień, czy stosowania tymczasowego aresztowania wobec innych podejrzanych i w gruncie rzeczy zmierza do podważenia prawidłowych ustaleń sądu meriti w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania. Wyjaśnienia A. K. wymagają bowiem dalszej weryfikacji z uwagi na to, iż w toku prowadzonego postępowania ulegały one zmianom. Nie należy tracić z pola widzenia wskazanej przez prokuratora konieczności przeprowadzenia szeregu czynności, które mają także związek z ustaleniem zakresu odpowiedzialności samego podejrzanego. Chodzi tutaj między innymi o przeprowadzenie kolejnych zatrzymań, także w związku z ujawnieniem nowych miejsc składowania odpadów, uzyskanie dowodów od osobowych źródeł, czy przeprowadzenie konfrontacji również z udziałem podejrzanego. W związku z tym wymieniony przebywając na wolności miałyby w dalszym ciągu możliwość realnego wpływu na przebieg toczącego się postępowania, chociażby w celu umniejszenia swojej odpowiedzialności.

Wbrew twierdzeniom obrony brak jest podstaw do uznania, aby sąd I instancji naruszył zasadę minimalizacji stosowania środków zapobiegawczych, która została wskazana w art. 257 § 1 k.p.k. i dokonał w tym względzie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd ten logicznie i jasno wypowiedział się w powyższej kwestii powołując okoliczności potwierdzające istnienie podstaw do dalszego stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Uwzględniając poczynione ustalenia, a także biorąc pod uwagę rodzaj i charakter obaw, nasilenie ich zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania na tym etapie śledztwa oraz wyjątkowy charakter stosowania najbardziej dotkliwego środka zapobiegawczego względem podejrzanego A. K., uznać należy, iż jedynie tymczasowe aresztowanie w sposób należyty zabezpieczy dalszy etap procesu. Poprzestanie bowiem na zastosowaniu wobec niego wolnościowych środków zapobiegawczych wskazanych przez obrońcę, chociażby kumulatywnie, byłoby niewystarczające dla spełnienia ich funkcji gwarancyjnej i zabezpieczającej.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala również przyjąć, że sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno-prawnych, przemawiających w chwili obecnej za potrzebą dalszego przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w oparciu o przepis art. 263 § 2 k.p.k. z uwagi na wielowątkowy i wielopodmiotowy charakter śledztwa oraz potrzebę przeprowadzenia szeregu czynności procesowych także związanych stricte z osobą podejrzanego.

Zaznaczyć należy, iż w sprawie nie zaistniały przesłanki negatywne stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec A. K., o których mowa w art. 259 k.p.k.

Sąd odwoławczy dostrzegł jednak potrzebę modyfikacji zaskarżonego postanowienia w zakresie właściwego obliczenia i wskazania prawidłowej daty końcowej okresu na jaki przedłużono wobec podejrzanego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Mianowicie sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego na dalszy okres 3 miesięcy, przy czym błędnie wskazał, iż datą końcową jest 30 września 2019 roku, godz. 06:05. Zgodnie bowiem z regułami określonymi w art. 127b k.p.k. i art. 127c k.p.k. 3-miesięczny okres stosowania tymczasowego aresztowania, liczony od dnia 1 lipca 2019 roku godz. 06:05 upłyne w dniu 29 września 2019 roku o godz. 06:05.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności,,
- akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 23 lipca 2019 roku.